

Heu denunciat l'Ajuntament de Barcelona. Per què?

—Hem interposat un recurs perquè ens han negat la col·locació d'unes banderoles al carrer, en espai públic que ja ens havien concedit. Tenim perfectament documentat que vam fer totes les passes que es demanen a qualsevol ciutadà, empresa o institució: ho vam demanar amb temps, amb tot en regla, i entre més coses els vam explicar qui érem, a què ens dedicàvem, el nostre logotip, etcètera. També vam seguir tot el protocol per a pagar. Ens vam posar en contacte amb les empreses concessionàries i vam fer tot allò que marca la normativa. Sense solta ni volta, tres setmanes abans de la convocatòria ens van enviar una carta en què ens denegaven aquesta concessió per motius polítics.

—Els motius polítics eren expressos?

—Sí, ho deia allà. Ens va semblar molt gros perquè és coartar la llibertat d'expressió. No hi ha cap llei que prohibeixi la llibertat d'expressar-se sobre temes polítics. Ells al·legaven unes normes electorals... Ja ho decidirà el jutge, però és que aquí tothom fa allò que li dóna la gana. Ara mateix surts al carrer i no hi ha crides a la participació —com fèiem nosaltres—, sinó partits polítics demanant el vot expressament, fora de campanya electoral. Hi ha més situacions en què també trobem que hi ha abús de poder, però en aquest cas concret és fàcilment demostrable que ho havíem fet tot bé.

—Quins altres abusos d'autoritat heu copsat?

—Han actuat molt diferent segons districtes de la ciutat. No hi ha gaire coordinació per part de l'ajuntament. En alguns casos ens expulsen del carrer on ens hem instal·lat per a demanar el vot, de vegades perquè encara no ens havien concedit els permisos i de vegades tot i tenir permís per a actuar en aquella zona.

—Com?

—Amb l'excusa, dels mateixos agents de la guàrdia urbana, que els pressionen molt des de dalt. Però això com ho demostres? Són converses. I la nostra gent són voluntaris, que fan tot això amb molt d'esforç, i no volen problemes. Se'n van uns quants metres més enllà i ja està. Per a defugir la confrontació.

JORDI PLAY

“Al govern municipal de Barcelona hi ha ‘urnofòbia’”

El novel·lista Alfred Bosch (Barcelona, 1961) és el coordinador de Barcelona Decideix, que organitza les consultes independentistes que es duran a terme a la capital aquest diumenge, 10 d'abril. Per a obtenir força vot anticipat, en quatre mesos de campanya han instal·lat més de mil parades per tota la ciutat.

A més, ens han negat centres cívics que teníem demanats i concedits, i sabem que és per intervenció directa de l'equip de govern, de la gent que mana. Ens han enviat cartes dient-nos que no ens deixen el centre cívic o l'escola. D'això també en tenim proves documentals i ara estudiem si hi fem res.

—Totes aquestes escoles i centres ja havien estat demanats per al dia 10 d'abril?

—Sí. Les banderoles ja haurien de ser al carrer i no hi seran. Això és un perjudici enorme. S'havien de posar a llocs com la Meridiana o la Diagonal, per on passen milers de persones cada dia. Són milions de visualitzacions d'una campanya de participació.

—Què deien les banderoles?

—“10A. Vota”. Ja està. Ens censuren una crida a votar. Només ho puc interpretar com a *urnofòbia*, pànic a les urnes. Si parléssim del tema, de la independència... Que votin que no. Les paperetes hi són i hi ha molta gent que

ho ha fet, ja. Però és mania persecutòria amb el fet que es pugui votar.

—No havíeu tingut cap conversa amb el govern municipal?

—Sí. Havíem tingut alguna conversa cordial, però les coses s'han anat girant. L'alcalde no l'hem vist mai, tot i que li hem fet un parell de cartes oficialment. Hem parlat amb el primer tinent d'alcalde i vam pensar que volien una entesa, que no ens féssim nosa mútuament. Però hem acabat veient que els interessa la confrontació. A nosaltres, no, però ens hem de protegir. Algunes coses les hem d'explicar.

—Quants punts de recollida anticipada de vots heu muntat fins ara?

—Vàrem començar a la Barceloneta el 12 de desembre. En gairebé quatre mesos, hem fet una mitjana de deu parades per districte cada setmana. Hi ha deu districtes: cent. Cent per dotze setmanes: 1.200. Devem haver fet unes mil parades. No hi són tot el dia, només unes quantes hores. Moltes, només el cap de setmana. El 10A tindrem 350 meses repartides per Barcelona.

—Quina participació hi ha hagut ja?

—Bona. Estem molt contents. A les proves pilot que hem anat fent —el 12 de desembre a la Barceloneta, el 19 i 20 de febrer a Gràcia i el 26 de març a Nou Barris— han comptat amb participacions del 20% a la Barceloneta; a Gràcia, del 34%; i a Nou Barris, de l'11,5%. Són participacions molt importants, perquè en totes aquestes ocasions hem multiplicat per quatre el vot que, en aquests districtes, reben els partits independentistes.

—Els vots que reben els partits independentistes al districte de Gràcia...

—...són una quarta part dels que han participat en la votació anticipada d'aquesta consulta per la independència. I a aquests se'ls hauran de sumar els que votin el 10A. A molts llocs, a més, la participació ha superat els vots de CiU o el PSC al Parlament a les últimes eleccions, en aquell districte. A Nou Barris s'ha superat el vot de qualsevol partit, excepte el PSC, a les últimes municipals. Això tampoc no vol dir gran cosa, però trenca el clíxé que això és només per a quatre maulets arplegats. No. Aquí vota molta gent, més gent que no vota la majoria de par-

tits en unes eleccions i multiplicant de forma espectacular els vots que reben els partits independentistes.

—Però els vots que heu rebut a les urnes de Gràcia poden ser de barcelonins d'uns altres districtes?

—No. Els vam discriminar per a fer el recompte. Tenim els vots dels qui són censats a Gràcia i dels qui són censats en uns altres districtes. Quan hem donat les xifres dels districtes, sempre ho hem fet així. A la Barceloneta, per exemple, va votar molta gent de fora. Si els haguéssim comptabilitzats, hauria estat un 40% del cens de la Barceloneta en compte d'un 20%. Però, és clar, això és comparar pomes amb peres. Amb això hem estat molt rigorosos.

—Hi ha regidors o polítics de partits no independentistes, sobretot de CiU, que també han dit que votaran: Xavier Trias, Joan Rigol, etcètera. Els ho vau demanar?

—Nosaltres hem parlat amb tots els partits, PP inclòs. I amb Ciutadans ho hem intentat per escrit i no ens han fet cas. Després, vota qui vol. Però entre les adhesions de partits tenim des de la CUP fins als Joves d'Unió Democràtica. Insistim a tothom que no som independentistes, sinó que volem fer una consulta sobre la independència. Intentem resoldre aquella pregunta que es fa tothom: quants hi estan a favor i quants en contra? Hi ha enquestes, però la millor enquesta és el vot. Hi ha gent que s'hi oposa, però no entenc per què. O pensen que la seva opció perdrà o no són demòcrates. Per ells fan. Tenim l'adhesió també d'entitats que no tenen res de política, com el Barça, Òmnium Cultural, sindicats i universitats.

—Tal com va passar a la primera onada de consultes després d'Arenys de Munt, les consultes de Barcelona seran al focus dels mitjans de comunicació, també internacionals. Consents que el món us observa, quin seria un bon índex de participació?

—Els mitjans els perseguim perquè vinguin, però no ho fem perquè ens mirin. Hom fem perquè n'estem convençuts i volem arribar a tots els votants, facilitar-los la informació abans i després. La participació que esperem és la màxima, el cent per cent. Ja sabem que no hi arribarem, però nosaltres hem de treballar amb aquest objectiu. Anirà a votar qui vulgui. Com sempre. Res-

JORDI PLAY

pectant la llibertat del votant, nosaltres fem tant d'enrenou com podem perquè aquells qui vulguin votar puguin votar. Si la participació és la màxima, fantàstic; i si no és tan bona, no tan fantàstic.

—Tindreu observadors internacionals?

—Sí, hem fet contactes i es van concretant. Tindrem una vintena de persones de fora: gent d'àmbits institucionals i d'entitats que vindran.

—En una ciutat com Barcelona, com es finança tot això?

—Malament, perquè no tenim ni un duro de l'erari públic. Perquè no toca. I ens arruïnem tots els qui hi participem. La gent que més hi treballa, la més convençuda, és la que hi col·labora més econòmicament. Això és curiós però molt evident. Realment és admirable. És heroic.

—Tot i que el boca a orella és molt eficaç, aquestes campanyes necessiten alguna cosa més.

—Per sort, ara tenim el pantalla a pantalla, que és molt útil i arriba a molta gent. Amb això hem estat molt actius. Jo no, perquè no hi participo gaire. Però hem pogut arribar a tots els mòbils i totes les pantalles. Hi ha sectors que no estan tan penjats de les xarxes socials i amb aquests tenim més dificultats. S'hi arriba amb campanyes per les bústies, les banderoles del carrer, anuncis en diaris de paper... Però tot això o costa molts diners o ens ho han prohibit.

—La gent gran?

“Mai no ho havíeu tingut tan fàcil’, dirien els nostres avis”

—Per exemple. Però també gent de mitjana edat que no té temps per al Twitter o no en saben o no els interessa. També les comunitats immigrades, que freqüenten poc les xarxes socials on surt això. Potser entren a les xarxes socials dels països d'origen, però no sé si acudeixen gaire a EL TEMPS o a Nació Digital. És complicat d'arribar-hi, però és la nostra obligació i ho fem.

—El 10A és la culminació d'una ronda de consultes que fa un any i mig que es fa, des del 12 de setembre del 2009 que començà a Arenys de Munt. Després, què?

—Res o tot. Tot o res, depèn com ho miris. En termes de política conjuntural, d'accions legislatives... no hi haurà cap proclama solemne ni cap nova llei. No hi haurà res d'això. Qui ho pensi ja es pot anar desenganyant.

—No els veieu engrescats, els polítics?

—A curt termini, de segur que no hi ha res. Ara, tot el procés fa canviar, i molt, els cors i els caps de la gent. Molt. I a la llarga això és important. Els grans canvis es produeixen als cors i als caps de la gent. En aquest sentit hem fet una cosa històrica, monumental. D'aquí a quaranta anys els historiadors parlaran

molt més d'aquestes consultes que no de les municipals o, fins i tot, de l'Estatut. Això ha fet canviar molt el país; han desaparegut tabús; el debat s'ha generalitzat i coses que semblaven impossibles ja semblen possibles. Fins fa un any i mig no es parlava del futur del país. El canvi té una importància colossal, però no serà una cosa immediata. És com la manifestació-monstre del 10J. Quin canvi concret ha provocat? No te'n sabria dir cap. Però quan veus l'amor propi de la gent, la dignitat que han guanyat, el pas endavant ha estat enorme. De vegades és bo d'imaginar què haurien pensat els nostres avis, que s'hi van jugar la vida. Van acabar assassinats, deportats o en camps de concentració. Si aixequessin el cap ens dirien: “Mai no ho havíeu tingut tan fàcil. Només us heu d'arribar fins a la cantonada i votar. És un pas importantíssim per a la llibertat.”

—En uns altres països, aquests processos per a exigir referèndums d'autodeterminació els encapçalen partits polítics. Les consultes populars són una anomalia?

—Els partits polítics normalment no són els primers. I és millor que sigui així. Els parlaments van més enrere. En uns altres països, primer...

—...hi ha hagut consultes semblants?

—No, no. Això és nou. És insòlit. Però sí que arreu hi ha hagut primer debat social. Si no n'hi ha hagut, els polítics no ho recullen. I quan arriba al Parlament és perquè prèviament hi ha hagut moviment al carrer. Com a tot arreu. Napoleó Bonaparte ve després d'una revolució i la revolució passa al carrer. És l'estampa aquella de tot de gent corrent pel carrer i al darrere un senyor esbufegant: “Vós qui sou?” I respon: “Jo sóc el líder de tots aquells.” Els líders sempre van a remolc de les tendències socials. Normal. On s'han fet consultes els partits s'hi han afegit, però perquè s'han fet consultes institucionals, promogudes per governs formats per partits. Si mai es fa aquí —que jo crec que sí que es farà— una consulta institucional, els partits s'hi posaran. Després el problema serà de la societat civil, que tindrà feina a poder dir-hi res.

Àlex Milian